

Cristiña Andone

Mozart și curcubeul muzical

Ilustrații de

Adriana Gheorghe, Sebastian Oprîța și Thea Olteanu

Să-l cunoaștem pe Mozart

În Pădurea Muzicală se află o minune: un spiriduș care știe să facă din cele șapte note o vrajă mai frumoasă decât orice concert sau sonată, decât orice simfonie, operă, cantată. Atunci când lucrează el, lumea pare că-și stinge sunetele, totul amuștește, culorile se albesc. Pentru ca nimic să nu tulbure armonia care-i picură din pană, pic-pic, în fiecare notă, în fiecare măsură, în fiecare partitură.

Mozart, compozitorul-minune, are casa într-un brad din Luminișul Clasic. Nu vă faceți griji, ajungem imediat! Mai întâi, un podeț peste pârâul Rococo. Cel cu ape mici, mereu limpezi. Apoi șapte trepte muzicale. O ușă cu un mâner rotund, ca o cochilie de scoică. În loc de sonerie, o sfoară legată de piciorul unei ciocănitori de jucărie. Hai, să urcăm ușor ca să nu alunecăm pe pălăriile lucioase ale ciupercilor! Să sunăm la ușă... Cling-cling, cioc-cioc-cioc!

Gata, doamnă ciocănitoare. Mulțumim. Cred că Mozart a auzit. Într-adevăr, se aude un zgomot de pași venind spre ușă: pâș-pâș-pâș. Și o voce copilăroasă:

– Cine e?

– Mozart, deschide-ne! Suntem noi, Thea și fratele ei, Sashi. Vrem să te cunoaștem.

– Oh, sigur, sigur. Credeam că e prietenul meu, Allegretto. A ieșit să se joace. Îl aşteptam să se întoarcă de la țopăială. Iată, ștrudelul acela de lângă partitura pe care abia am compus-o era pentru el. Chiar, doriți un ștrudel cu mere sau niște bomboane fondante? Poate niște bulgărași de vată de zahăr? Vă rog, încercați, încercați.

Copiii rămân cateva clipe în picioare, lângă ușă, intimidați. Par că ar vrea să se obișnuiască mai întâi cu interiorul strălucitor, perfect ordonat. Se uită în jur, la măsuța de ceai acoperită cu dantelă. La coșurile cu flori și fructe. La vasele scăpând în culori de bomboane fondante. La hârtiile acoperite cu note săltărețe, scrise mărunt, atât de frumos. Deasupra a tot și toate un candelabru lucește în mici curcubeie, prietenos.

– Intrați, intrați, simțiți-vă bine, spune Mozart. Să vă arăt: dincolo de ușa pictată e camera de odihnă. Aici e camera de muzică. Iată biblioteca de fericire, cu povești care mă fac să zâmbesc, să cânt în gând, să călătoresc. Iată pianul meu drag... Acolo e vioara la care cânt și iată baghetele mele de dirijor. Lui Allegretto îi place să le încerce când vrea să-mi arate o mișcare de fluture fără griji. Dar cel mai tare îi place cum sună coardele viorii când se joacă în fiecare dimineață cu firele de la mustață. Zice că aşa poate să cânte și la harpă: string-string!

– Mozart, cine e Allegretto? întreabă Sashi.

– Hai să vedem dacă ghicești, îi răspunde Mozart și clipește din ochi, poznaș.

– Tot un spiriduș drăgălaș?

- E o pasăre, oare?
- Nu. Are blană albă ca un nor mic, de vară.
- Este atunci o vulpe? Polară?
- Nu. Are urechi lungi-lungi și năsuc fremătător. Ca o notă sprintenă pe un portativ primitoř.
- E un iepuraș, atunci!
- Chiar așa, e un iepuraș alb-albișor, cu un papion albastru, dichisit. Vreți să vă povestesc cum l-am găsit?

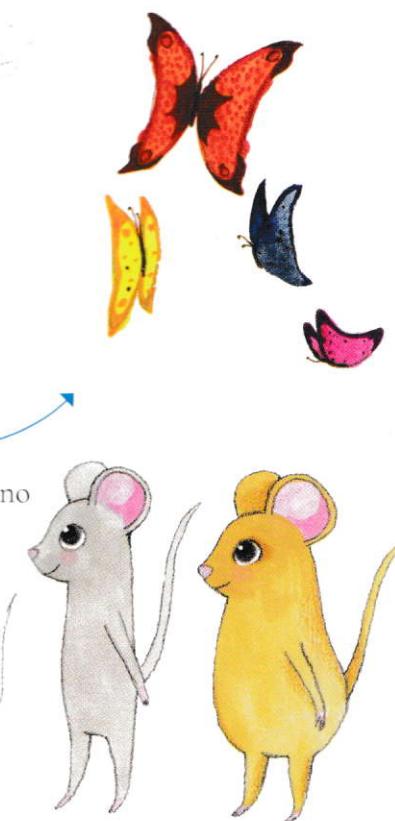
PREFERINȚELE

Floarea preferată:
păpădia cu rotocoale de stele albe,
trandafirii albi cu miros dulce

Prietenii:
Iepurașul Alegretto, fluturii,
șoriceii Arpegio, Acord și Basso Albertino

Lui Mozart

Desertul lui Mozart:
vata de zahăr Norișor, bomboane fondante,
brioșe glazurate, fructe glasate

vata de
zahăr Norișor

Instrumente muzicale preferate:
pianul
flautul
clarinetul

Mâncarea preferată:
șnițel fermecat

Culoarea preferată:
albastru-deschis

Jocuri preferate:
să cânte la pian cu ochii închiși
să cânte la pian cu o batistă peste
claviatură

